LIMBURGS MOOISTE 2002
DORIEN HANSEN

“Morgevreug om hallef ach bie ut Kerkplein”. Dat was de afspraak die ik woensdag 8 mei met zeven ‘kèrels’ maakte om de volgende dag te vertrekken naar Landgraaf om 150 kilometer te gaan fietsen in de Limburgse heuvels.
Woensdagavond, zoals een echte wielrenner betaamt, een flinke portie pasta gegeten en (redelijk) vroeg naar bed gegaan. Uitgeslapen en wel verschenen donderdagochtend mijn medefietsers: René Kierkels, Harry Cuypers, Rob Vrinzen, vader en zoon Goedbloedt, Tom van Heel en Frank Boeren. Terwijl Sef zich ontfermde over het bevestigen van de fietsen in de bus van Frank (erg handig zo’n ‘bedrijfsauto’), bestudeerden wij aandachtig het schema dat René had gemaakt met daarop onder meer de hoogte, de lengte en de zwaarte van de in totaal 22 klimmetjes. Rob merkte op dat hij er ‘bienao geine eine kint’, maar of dat ook betekent dat ze dan ook weinig voorstellen…, daar moesten we nog maar achterkomen.
Onderweg leek het wel of iedereen op weg was naar Landgraaf: op de A2 zagen we fietsen op en in de auto’s met als gevolg dat we de laatste kilometers in de file belandden, wat niet geheel verwonderlijk is als je bedenkt dat er nog 10.000 anderen waren die zich op Hemelvaartsdag (vrijwillig) in het zweet wilden werken.
Na aankomst snel omkleden en inschrijven om uiteindelijk rond half tien over de startstreep te rijden. In het begin werd er uiteraard rustig gefietst; de spieren moesten immers nog warm worden. Het weer werkte helaas niet echt mee. De mist bleef lang hangen, zodat we niet echt van de mooie Zuid-Limburgse landschap konden genieten. Toch konden we al snel anhum: na 3 kilometer wachtte de eerste heuvel al.
De hoogste ‘berg’, de Vaalserberg die we vanaf de Duitse kant beklommen kregen we al vroeg voor onze kiezen. Lang rust kregen we daarna niet, want vijf kilometer daarna stond de Wolfhaag op het programma. Alleen jammer dat de wegen in België vaak van minder kwaliteit zijn (zacht uitgedrukt).
Op ongeveer eenderde van het parcours kondigde Harry zijn vertrek uit het peloton aan: “ig kom geine berg op, det wurd nieks vandaag. Ig gaon teruuk nao Landgraaf en dao wach ig waal op ug”. Tien kilometer daarna de Gulpenerberg, een echte kuitenbijter. Toen dacht ik eraan dat Harry precies op het goede moment besloten had om te stoppen. Zeker toen er ook nog eens een auto lekker tussen alle stoempende en hijgende fietsers in naar boven wilde. Op zo’n moment zou ik willen dat ik alleen naar boven kon rijden, mijn eigen tempo en geen fietsers voor, achter en langs me. Misschien ga ik ‘m nog wel een keertje doen, dacht ik toen ik boven was. Daar was,

precies de juiste timing, de eerste verzorgingspost waar we thee en een krentenbol kregen. Even een (sanitaire) stop en weer en route.
We besloten om halverwege te pauzeren met koffie en een stukje vlaai, dus daar dachten we maar aan toen we een licht verzetje erop zetten voor een klimmetje van 15 %. Daarna ‘nog even’ de Schilberg en dan: pauze! Sef had zich al helemaal verheugd op ‘groot stjuk riestevlaai’, maar helaas voor hem hadden ze maar één soort (en net geen rijstevlaai). En wegens zijn ‘snelle verbranding’ (volgend hemzelf) bestelde Rob twee stukken met twee grote cola.
Toen konden we er weer tegen en we vervolgden de route richting Valkenburg. Daar was het behoorlijk druk; op de Cauberg leek het er even op dat we in de echte Amstel Gold Race terecht waren gekomen, alleen fietsten wij zonder startgeld, premie en niet zo hard ……..
Inmiddels hadden we er zo’n 125 kilometer op zitten. En dan de Fromberg, dan voel je je kuiten wel hoor. ‘Safe the best for last’ moeten ze daar gedacht hebben, want K22 was de Oude Huls. Persoonlijk vond ik deze, evenals de Fromberg en de Gulpenerberg het meest pittig. Om met Rob te spreken: “dao krieg se good get van in die kallebes”. Inderdaad.
Bovenop de Oude Huls was de laatste stop en daar kwam de groep weer bijelkaar, want Mike had de laatste kilometers last van kramp gekregen. Gelukkig hadden we nog slechts 10 kilometer te gaan, die we dan ook in een rustig tempo hebben afgelegd.
We kwamen rond half 5 aan in Landgraaf, waar we werden opgewacht door Harry, die luisterend naar de radio, in de auto had gewacht. Gauw omkleden en naar huis. Gelukkig was er op de terugweg minder verkeer, zodat we rond 6 uur thuis waren.
Ondanks dat we veel plaatsen en heuvels niet kenden, was het een zeer geslaagde dag. Ik wilde bijna voostellen om daar eens met de club te gaan fietsen, maar aangezien ik toch niet zo goed opgelet heb is de kans vrij klein dat we op het rechte pad blijven……

DE VELUWE
TOM VAN HEEL

Zaterdag 1 juni, 7 uur in de ochtend. De eerste zonnestralen laten zich reeds zien. 12 “Coureurs” (René, Martien, Dorien, Frank, Har, Hennie, Chris, Wim, Sef, Arnold, Theo en deze schrijver) hebben er duidelijk zin in. De Veluwe wacht. Even een autoritje tot Arnhem en dan……..
Dat even wordt enkele uurtjes. De lagers van onze inmiddels oude “lekke tube”- aanhangwagen begeven het. We kunnen blij zijn dat chauffeur Wim attent en langzaam remmend reageert. Er staat immers een aardig kapitaal op die kar! Pech dus en dan is meestal goede raad duur ware het niet dat we Frank in ons midden hebben. Hij heeft zelfs gedacht aan het pasje van de wegenwacht. Getelefoneerd en ja hoor binnen een half uur is de wegenwacht ter plaatse. Wat wegenwacht, van twee kanten komen ze aanrijden. Ook die gaan weer bellen. Veel spulletjes in hun auto’s maar natuurlijk geen passende lagers voor ons stuk hypermoderne techniek. Voor 50 euro blijken ze toch wel lagers ergens in het Arnhemse te kunnen uithalen. Natuurlijk gaarne, wat een koopje. Eind van het liedje, een volledig “gerenoveerde” fietskar. Een geluk bij een ongeluk?! Hoe lang was geen onderhoud meer gepleegd?
In de tussentijd zijn toch wel wat uurtjes verstreken. Sef is in ieder geval een van de mensen die de tijd nuttig invult. Waarmee? Benen scheren met het scheermesje van Dorien. De anderen zullen het tijdens de tocht merken, Sef fietst als in zijn beste dagen dus heren pedaleurs toch maar……..!

Uiteindelijk zijn we blij dat we eindelijk op de fiets kunnen stappen. We missen helaas Chris Schuren die in deze contreien uitermate bekend is en in feite ieder mooi weggetje kent. De route heeft hij aan Wim doorgemaild en dat geeft ons het nodige vertrouwen. In totaal 4 maal weet hij ons zelfs over de Posbank te loodsen. De weggetjes op de Veluwe zijn prachtig in het landschap verweven maar niet altijd even breed.
Dat betekent dat het constant oppassen geblazen is. Een keer gaat het fout en Dorien is het slachtoffer. Gelukkig loopt het buiten een paar schaafwondjes met een sisser af.

Ondanks het oponthoud s’ morgens zit de eindteller toch nog op 122 kilometer. Prachtige kilometers op een schitterende Veluwe met een voor sommigen wat te lange middagpauze. De terrasjes op ons standaard pauzeadres zijn bezet en we moeten uitwijken en de bediening was daar zo ontzettend snel……! Weer wat geleerd maar desondanks toch lekker gegeten.

Terugblikkend wederom een mooie fietsdag met een aardig gezelschap in een stuk Nederland waar je niet iedere week fietst. Voor thuisblijvers zorg dat je er komend jaar bij bent.
Tenslotte dank aan onze chauffeurs Martien, Arnold en Wim en een beetje extra dank voor Wim als wegkapitein.

Tot tussen de wielen.

Medische Sportbegeleiding Herten

Sport-/ ontspanningsmassage
Tapen / bandageren
Blessure behandeling
Conditietesten
Voetreflexzonetherapie
Voedingsadviezen
Acupunctuur

Burg. Beenenstraat 19
6049 AN Herten
tel. 0475 – 334043
fax 0475 – 318413
gsm 06 – 54970803

- de TOUR DE FRANCE weer voor de deur staat en natuurlijk hebben we allemaal de voorjaarkoersen gevolgd en zijn we op de hoogte van de tourtoppers
- dat de TOURTOTO een niet meer weg te denken activiteit is, begonnen in de top tijd van de Nederlanders in TOUR onder leiding van Peter Post
- de TOURTOTO een bron van inkomsten is voor onze vereniging, dus zeker de moeite waard om onzekere deelnemers de helpende hand toe te steken met adviezen van ‘KENNERS’
- het fietsprogramma ook steeds meer de vormen gaat aannemen van een TOUR DE LEKKE TUBE. De koersen worden harder en harder en de teamspirit krijgt menig deukje mee dezer dagen
- de fluit van Bart zijn MAGIE kwijt is geraakt. Slechts een beperkt aantal leden is nog gevoelig voor het snerpende geluid of zouden de oren verstopt raken (selectief luisteren noemen we dat)
- de opdrachten van de wegkapitein niet altijd even duidelijk overkomen in de voorste gelederen. Of dit ook een vorm van selectief luisteren is is vooralsnog onduidelijk.
- de fietsaanhangwagen inmiddels een technische opknapbeurt heeft gekregen. De ANWB heeft ook ons een perfecte dienst bewezen en de lager van de wielen vernieuwd
- wij wel degelijk beseffen dat het veel erger had kunnen aflopen. De aanhanger hield zich kranig in het spoor nadat de lagers van een wiel kapot was gegaan.
- Chris Schuren weer een mooie route had uitgewerkt over de Veluwe met start in Bemmel. Chris hartelijk dank voor je inspanning
- de wegkapitein, die met name op het traject Bemmel – Rozendaal onbekend was, het risico niet wilde nemen en de groep wederom vanuit Heteren liet vertrekken

- wij nu dus niet weten wat de mooiere route is, maar feit is wel dat we die dag op de Veluwe heerlijk genoten hebben
- wij in de eindfase van de veluwetocht een 5-tal kilometers achter 2 ATB'ers aan gefietst hebben. We kregen ze niet te pakken omdat zij alle rode stoplichten negeerden en wij keurig overal stopten
- de maand juli voor de deur staat. Traditioneel kent deze maand lagere opkomsten wegens de vakanties die voor de deur staan
- wij iedereen een schitterende vakantie toewensen. Voor de leden die Tirol opzoeken wens ik het mooiste weer toe die een vakantie kan krijgen (dan heb ik ook goed weer)
- jullie de volgende uitgave weer in augustus tegemoet kunnen zien.

Verjaardagskalender

Verjaardagskalender

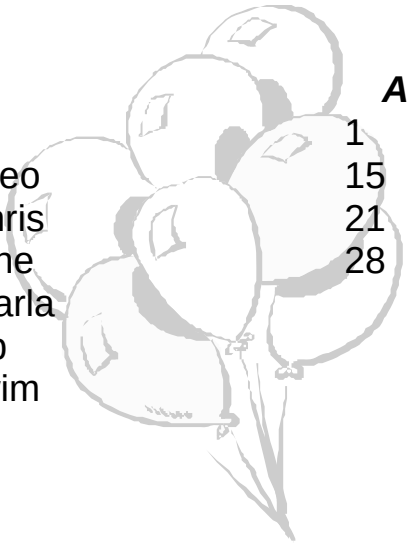

Juli

1	Naus, fer
4	Wessels, theo
13	Schuren, chris
18	Kierkels, rene
19	Hendrikx, carla
19	Vrinzen, rob
27	Daal van, wim

Augustus

1	Senssen, har
15	Nelissen, piet
21	Vossen, thei
28	Louisse, peter

DECORATIES
't Zölderke
Groenstraat 14
6067 AZ Linne
Tel. 0475 - 464 130

OPKOMSTENKLASSEMENT A-GROEP

Aantal verreden tochten : 21 Aantal kilometer : 1530.0
Aantal uitgevallen tochten : 4

Beloning : 19 - 21 Tochten (90%-100%) GOUD
16 - 18 Tochten (75%- 90%) ZILVER
13 - 15 Tochten (60%- 75%) BRONS

Plt	Lid	Naam	Tochten	Aant.Km	Beloning
1.	21	Senssen, har	20	1490.0	Goud
	90	Daamen, hennie	20	1470.0	Goud
3.	173	Boeren, frank	19	1370.0	Goud
	92	Heltzel, jac	19	1343.4	Goud
5.	167	Slabbers, martien	17	1272.4	Zilver
	151	Kierkels, rene	17	1271.0	Zilver
	75	Leenen, arnold	17	1235.7	Zilver
	159	Slabbers, peter	17	1137.2	Zilver
	26	Nelissen, piet	17	1077.1	Zilver
10.	172	Hansen, dorien	16	1115.4	Zilver
	163	Goedbloedt, sef	16	1080.3	Zilver
	152	Stevens, bart	16	1037.7	Zilver
13.	164	Heel van, tom	15	1119.6	Brons
	4	Daal van, wim	15	1083.0	Brons
	171	Louisse, peter	15	1022.0	Brons
	138	Theunissen, jac	15	1015.4	Brons
17.	165	Steins, jos	14	916.5	Brons
	87	Vrinzen, rob	14	915.9	Brons
	170	Naus, fer	14	845.6	Brons
20.	79	Corbeij, charles	13	964.2	Brons
	91	Ruyters, chris	13	896.5	Brons
22.	41	Vossen, thei	11	744.8	
	89	Leek van de, frits	11	726.4	
	77	Cuypers, harry	11	702.0	
25.	52	Smits, ge	10	775.9	
	51	Dahmen, huub	10	586.7	
27.	174	Decker, roger	6	307.6	
28.	5	Daal van, jos	5	304.9	
29.	44	Hendrix, bert	2	101.4	
30.	13	Schuren, harrie	0	0.0	
	14	Schuren, chris	0	0.0	
	94	Houwen, martijn	0	0.0	

LEKKE BANDENKLASSEMENT A-GROEP

Aantal verreden tochten : 21 Aantal kilometer : 1530.0
Aantal uitgevallen tochten : 4

Pts	Lid	Naam	Lek.band	Tocht	Aant.Km
1.	165	Steins, jos	3	14	916.5
2.	4	Daal van, wim	2	15	1083.0
	75	Leenen, arnold	2	17	1235.7
	167	Slabbers, martien	2	17	1272.4
5.	52	Smits, ge	1	10	775.9
	159	Slabbers, peter	1	17	1137.2
	90	Daamen, hennie	1	20	1470.0

OPKOMSTENKLASSEMENT D-GROEP

Aantal verreden tochten : 12 Aantal kilometer : 669.5
Aantal uitgevallen tochten : 2

Beloning : 11 - 12 Tochten (90%-100%) GOUD
9 - 10 Tochten (75%- 90%) ZILVER
7 - 8 Tochten (60%- 75%) BRONS

Plt	Lid	Naam	Tochten	Aant.Km	Beloning
1.	153	Joosten, barbara	12	669.5	Goud
2.	161	Hendriks, ans	10	574.2	Zilver
	104	Corbeij, marly	10	570.5	Zilver
	169	Peters, broer	10	568.2	Zilver
	144	Hannen, anne-marie	10	567.5	Zilver
6.	119	Pol van, geert	9	514.9	Zilver
	114	Peters, mia	9	461.2	Zilver
8.	101	Wessels, mia	8	457.8	Brons
	168	Wessels, theo	8	454.8	Brons
10.	155	Hendrikx, carla	7	405.9	Brons
	137	Peeters, wim	7	361.5	Brons
12.	162	Thevissen, nico	6	383.7	
	113	Hendrix, sandra	6	293.4	
14.	158	Pernot, dia	0	0.0	
	166	Engels, sef	0	0.0	

LEKKE BANDENKLASSEMENT D-GROEP

Aantal verreden tochten : 12 Aantal kilometer : 669.5
Aantal uitgevallen tochten : 2

Pts	Lid	Naam	Lek.band	Tocht	Aant.Km
1.	113	Hendrix, sandra	1	6	293.4
	161	Hendriks, ans	1	10	574.2

Wij gaan trouwen!

Vrijdag 16 augustus 2002

Harry Cuijpers

Cindy Rutten

Wij geven elkaar het jawoord om 14.15 uur
in het gemeentehuis van Maasbracht.
De kerkelijke huwelijksinzegening vindt plaats om 15.00 uur
in de St. Stephanuskerk te Stevensweert.

U bent van harte welkom tussen 19.00 en 20.30 uur op onze receptie
in Café-zaal ''De Maaspoort", Maaspoort 8 te Stevensweert.

Naam: Jos Steins.
Geboorteplaats: Berg a/d Maas.
Leeftijd: 53 jaar.
Lengte: 1,94 meter.
Gewicht: 96 kg.
Schoenmaat: 46.
Burgerlijke staat: Gehuwd, 2 zonen.
Opleiding: Mavo – Havo.
Beroep: Beveiliging.
Wat zou je aan je uiterlijk willen veranderen: Niets.
Opvoeding: Los.
Ochtendhumeur: Nee, vroeg op, goede zin.
Vereniging: Pro Team Limburg en Lekke Tube.
Wordt jouw sport serieus genomen?: Ja, maar de laatste tijd te negatief in de belangstelling (doping).
Andere sporten: Voetbal, atletiek, triatlon, biatlon, alle buiten sporten.
Leukste sport naast fietsen: Voetbal.
Minst leuke sport: Iedere sport heeft wel voor iemand zijn charmes.
Sportief hoogtepunt: 14 Dagen in Alpen getraind.
Dieptepunt: 2 Zware valpartijen vroeger.
Favoriete sporter: Lance Armstrong.
Favoriete sportster: Corinne Dorland.
Sportieve concurrenten: Op mijn leeftijd heb ik geen concurrenten.
Beste sportjournalist: Michel Wuyts (BRT).
Slechtste sportjournalist: Vader en zoon Kraaij.
Doping: Als soigneur te veel meegemaakt, wanneer uitgemergelde renners binnenkomen, om medicatie als doping te beschouwen. Maar de grens? Dat is dus het probleem, maar de mens veroordeeld te snel.
Hobby's: Te veel.
Huisdieren: Vogels.
Lievelingsgerecht: Zuurkool met gehakt.

Drank: Bier.
Kleur: Azzuri blauw.
Tv-programma: FC De Kampioenen (BRT).
Radio: L1.
Lievelingsmuziek: Dire Straits en Limburgs talig.
Laatst gekochte CD: Schintaler.
Op welke muziek dans je stiekem voor de spiegel: Sultan of swing.
Waar kunnen ze je midden in de nacht voor wakker maken: Laat maar, slaap zo al slecht.
Favoriete films: Duitse politie films.
Favoriete acteur: Robert de Niro.
Favoriete actrice: Sharon Stone.
Vakantieland: Frankrijk – Italië.
Beste karaktereigenschap: Recht door zee.
Slechtste karaktereigenschap: Kan slecht toegeven, eigenwijs.
Bang voor: Ernstige ziektes.
Ligt wakker van: Toekomst.
Droomt vaak van: Voor mij een weet voor jullie een vraag.
Waarover heb je je de laatste tijd geërgerd: Wanneer iemands beslissing niet wordt geaccepteerd kun je zien hoe betrekkelijk dat vriendschap is.
Maakt zich ontzettend kwaad over: Wat de hedendaagse jeugd zich tegenover oudere mensen permitteerd.
Hekel aan: Mensen die je alleen kennen als je in hun straatje meeloopt, zo niet je geen blik waardig gunnen.
Heeft respect voor: Mijn ouders.
Wie kan je niet uitstaan: Arrogante mensen.
Welke gebeurtenis uit je leven zou je nog eens over willen doen: Mijn jeugd en mij tijd als wielerverzorger.
Welke zeker niet: Dood van mijn vader.
Grootste fout in mijn leven: Teveel om op te noemen.
Ooit een prijs gewonnen: Nee.
Kunst: Cabaret.
Welk Nederlands nieuws van de afgelopen week bleef je het meeste bij: Het nieuws over de uitspraken van de imans.
Wereldnieuws: Idiote gedoe in Istraël.
Tijdschriften: Cyclosprint, V.I. en Sportmedisch nieuwsblad.
Laatst gelezen boek: Puinhopen acht jaar paars.
Welk boek las je in een ruk uit: Het leven van Lance Armstrong.
Moet heel erg lachen om: Dr. Frasier in Cheers.
Politiek: Middenrechts geörienteerd.
Milieubewust: Niet echt.
Je bent een dag de baas van Nederland; wat zou je als eerste veranderen?: Vandalisme beteugelen, aggresiviteit hedendaagse jeugd.

Ik heb me voorgenomen om: Zolang mogelijk te blijven fietsen.
Haalt neus op voor: Arrogante mensen.
Soms denk ik: Wat gaat de tijd te snel.

E-MAILEN GEEN NIEUW FENOMEEN BINNEN TWC DE LEKKE TUBE!

Op onze oproep om het e-mail adres in te sturen is slechts mondjes maat gereageerd. Maar liefst 3 nieuwe e-mail adressen wisten Uw redactie te bereiken. Dat geeft ons dus weinig mogelijkheden om in de toekomst allerlei wetenswaardigheden te verspreiden via “e-mailen”. We hopen voorlopig nog een beroep te kunnen doen op onze trouwe “postbode” Piet Nelissen.

Mocht je alsnog je e-mail adres beschikbaar willen stellen, stuur het maar wim.van.daal@home.nl.

Taxibedrijf
W. Beulen v.o.f.

Tevens personenbus voor max. 9 personen

Grotestraat 43
6067 BP Linne

Tel. 0475-462218
Autotel. 06-25776825 + 06-20175848
Fax. 0475-464311

Linne Linne

De Ondernemers Vereniging van Linne wenst jullie veel fietsplezier

Antoine	Haarmode
Capillo	Bloemsierkunst
Drukkerij Schuren	Stipte levertijd
Eigenwijs	Baby- en kindermode
Förster	Kapsalon - Fotografie - Tabakzaak
Givo's Haarmode	Haarmode
Helder Zicht	Schoonmaakbedrijf - Glazenwasserij
Hukkelhoven	Automobielbedrijf
De Jong	Slagerij
Naus	Esthella mode
Rabobank	Voor al Uw bankzaken
Schlicher	Installatie- / Handelsbedrijf
Smeets	Bakkerij

Loonadministratie - Service Nederland

Nieuwe Mergelweg 8
6067 GT Linne
Telefoon (0475) 46 45 74
Telefax (0475) 46 54 17
Autotelefoon 06 - 51 38 05 39
E-mail: lsn.ernie@planet.nl
Rabobank Echt-Maasbracht
rekeningnr. 11.31.09.547
BTW nr. NL.158419194.B.01
K.v.K. nr. 13040043

Salarisadministratie, CAO-bepalingen, Gelegenheidsarbeid en herverzekering.

Dit zijn slechts enkele kreten waar u als werkgever of als werknemer mee te maken heeft.

In Nederland is het stelsel van Sociale Zekerheid de laatste jaren volop in beweging. Voor velen zijn de talrijke wijzigingen niet bij te benen en veelal begrijpt men dus ook niet wat de gevolgen zijn van deze wijzigingen.

Wellicht kunnen wij u van dienst zijn ter zake een van onderstaande onderwerpen:

- Salarisadministratie
- Primaire arbeidsvoorwaarden conform een CAO
- Secundaire arbeidsvoorwaarden
- Fiscaal vriendelijk belonen
- Controle en toetsing van uw salarisstrook aan een CAO
- Advisering in het kader van Sociaal Zekerheidsrecht
- Advisering in het kader van Arbeid- en ontslagrecht
- Advisering in het kader van herverzekeringsmogelijkheden

Heeft u vragen of behoefte aan informatie omtrent één van bovenstaande onderwerpen of een ander niet genoemd, maar wel samenhangend, onderwerp dan kunt u gerust contact met ons opnemen voor het maken van een afspraak.

Loonadministratie - Service Nederland

VOGEZEN

Arnold Leenen / René Kierkels.

Het regende op woensdagavond 5 juni de dag voor het vertrek naar de Vogezen. De gebruikelijke woensdagavond fietstocht ging dan ook niet door. Maar op het Kerkplein waren wel de lekke tubers aanwezig die naar de Vogezen zouden gaan, afgesproken was namelijk dat de fietsen ingeladen zouden worden. Jammer dat op het laatste moment Jack Theunissen niet meekon. De stemming bij enkele was gelijk het weer in mineur. Zelf had ik al enkele dagen via internet de weervoorspelling in de Vogezen gevolgd en deze was niet onverdeeld gunstig te noemen. Donderdag werd er de hele dag regen voorspeld, vrijdag enkele buien, maar zaterdag weliswaar bewolkt maar droog.

De volgende ochtend was het droog toen we om zeven uur met twee busjes en Martien met de auto richting de Vogezen vertrokken. De stemming zat er gelijk goed in. Rob riep al dat alle “elementen” aanwezig waren en bij ieder verkeerslicht opende hij de schuifdeur en schreeuwde luidkeels voor wie het wilde horen “Viva la France”. Op mijn vraag naar correspondenten voor ‘t Binnenblaad melde zich spontaan verschillende kandidaten: donderdag Frank, vrijdag Rob en zaterdag Thei, dat was dus snel geregeld. Om de andere correspondenten niet het gras voor de voeten weg te maaien wil ik alleen nog kwijt dat het weer, de onzekere factor, nog reuze is meegevallen. De groep goed met elkaar overweg kon en Carla en Sef een pluim verdienen voor hun zorg, organisatie, bemoedigde woorden als het even wat minder ging tijdens een beklimming en inzet.

Donderdag 6 juni 2002 Frank Boeren.

06:00 Uur in den morgen, gewone mensen liggen nog op een oor, de wekker gaat. Na een laatste check van alle overbodige artikelen, ontbijtje en Thei staat voor de deur. Handig zo'n taxi. Om 07.00 uur komen alle Vogezen gangers opgewekt op het Kerkplein bij elkaar. Na dat gisteren alle fietsen waren ingeladen is nu de beurt aan de vele tassen en fietsattributen en het vele eten van onze chef-kok Sef. Tegen 07:30 uur vertrekt een bonte karavaan van een witte, groene en een zilverkleurige wagen zuidwaarts.

Helaas ging mij al snel de moed in de schoenen zinken. Het groene busje bleek meer een busje te zijn welk naar 't gesticht gaat i.p.v. naar een fietsvakantie. Het ene grote visserslatijn na het andere over de vorige

buitenlandse tochten. Je denkt als vers lid: 'Is er nog een weg terug?'. Maar ja vluchten kan niet meer.

Hoe verder van huis, des te hoger we de heuvels in gaan, des te meer dat het niveau van de humor zich aanpast. Het gesprek ging over de verschillende verzetten, de laatste aanpassingen aan de fiets, de verwachten klimmen en nog meer visserslatijn. Lachen geblazen dus. Het boekwerkje voor de echte fietser bracht enkele al op één van de vele toppen.

Bij de eerste inofficiële pauze, een plaspauze moest een enkeling al aan de koffie. De officiële pauze in Luxemburg werd benut voor een sanitaire pauze, met drank en gebak. Op de heren wc werd door de 'scherpste' van de groep, Sef uitleg gegeven aan de jongste van de heren (ondergetekende) over de inhoud van de automaat (regenjasjes, tandborstels etc.). Dorien had dit overleg volledig meegekregen. Wat leidde tot vele vragen.

Op het laatste stuk van de rit naar Viva la France werd het visserslatijn steeds erger en viel de naam Dorien te pas en onpas. Rob ,de joker van het groene busje, was rijp voor de dwangbuis had de lachers op zijn hand. Ook alles wat in het verleden gebeurt of gedaan werd is in de bus door de ..... getrokken dus werd er een Lekke Tuber vorig jaar door justitie op strafkamp gestuurd naar Spitsbergen wegens wangedrag. Of alles in de bus op waarheid berust is voor vele een vraag. Door gebrek aan zuurstof werd door Rob in de dode stukjes van de rit de schuifdeur geopend en stond Rob in vol ornaat in de deur (meestal Viva la France roepend). Het was meestal maar van korte duur, die extra zuurstof.

In Frankrijk leek 't erop dat het een toeristische reis was. Op de verschillende klimmen werd gezegd of het groot of klein blad wordt in de beklimming. Sef de 'reisleider' van de tocht stopte op elke slinger bij een uitzicht met achtergrond info. Rob, onze joker, had zijn broodjes in de 1ste auto bij de fietsen liggen. Bij elke stop van Sef rende hij naar de auto om een poging te wagen zijn broodjes te bemachtigen. Helaas is dit hem niet gelukt voor het einde van de rit.

Aangekomen in Le Markstein kregen we een rondleiding door het pand. De kelder met douches. De eerste met de gemeenschappelijke ruimtes en de slaapvertrekken op de 2de. Dorien met haar privileges had een 8 beds kamer welk na 5 minuten een grote kleerkast werd. Omstreeks 15:30 uur werden de fietsen uitgeladen, zo als normaal is er altijd wel een manco aan een van de fietsen, Thei had een defect ventiel, de ander had te lege banden etc.. Intussen was het droog, en werd de 1ste tour begonnen. Gelijk na het begin was er de eerste stop om de regenjassen welke nog in ’t shirt zaten aan te trekken. Door de regen 14 km berg af, gelijk natte voeten en frisse benen. De

afdaling werd gevolgd met een stuk vals plat met een lekkere klim van bijna 7 km tot de 1ste afslag. Het was toen gelijk duidelijk waar we aan waren begonnen. Helaas de eerste grote afslag (300 meter na de top) werd met een rot vaart voorbij gevlogen bergafwaarts. En alles wat omlaag rolt (bij Rob heet dit “vliegt”) moet dus weer omhoog fietsen. De echte klim, welke voorbij werd gereden, was een echte klassieker door de bossen. Onze groep werd in vele stukjes gereten. Wonder boven wonder kregen we de volgende regenbui over ons heen. Het hele zooitje, doorweekt met koude voeten, draaide in eigen tempo de laatste kilometers naar de hut.

De eerste der mohikanen in de hut starten gelijk de kachels in de droogkast. Met de eerste schoenen en andere natte spullen in de kast ontstond een nieuw peloton voor een warme douche. Helaas was de boiler sneller leeg dan dat de laatste van de ploeg onder de douche terecht konden komen. Een kleine vertraging volgde voor hen.

Nadat alle zielen gedoucht en in warme droge kleding in de gemeenschappelijke ruimte gearriveerd waren kwam Sef en Carla met hun Franse kennis met een geweldig 4 gangen menu. Salade vooraf, uiensoep (welke volgens Ge ook zonder ui gegeten kan worden), pasta met vis en paddestoel met toetje toe. Tijdens het eten werd alles wat gezegd werd tegen je gebruikt te pas en te onpas.

22:00 Uur de eerste zullen waarschijnlijk de laatste zijn en een enkeling vetrok richting slaapkwartier in de veronderstelling dat **zij** niet de eerste was.
22:30 Uur brandalarm. De droogkasten met onze doorweekte kleding veroorzaakt tijdens visuele inspectie brandalarm. Een gerustellende gedachte, alles werkte behalve de warme lucht. Onze Franse gastgever en vol slaapornaat te samen met Sef klaarde ook deze klus vakkundig

Vrijdag 7 juni 2002 Rob Vrinzen.

Om 05:30 uur werd ik wakker en ging naar het toilet toe, waar een grote raam aanwezig was. Somber heb ik naar buiten gekeken, want het regende, stormde en het zicht bedroeg slechts 50 meter. Dit wordt niets vandaag. Terug in bed hadden anderen hetzelfde geconstateerd. Iedereen bleef daarom maar liggen tot 08:00 uur.

Met een bedrukt gezicht zaten we allemaal aan het ontbijt, hiervoor hebben we 500 km gereden, wat jammer. Er werd al gesproken over enkele alternatieven, maar Sef Engels zei dat het weer beter zou worden en dat het waarschijnlijk in de dalen beter zou zijn. Als je naar buiten keek kon je dit nauwelijks van hem geloven. Trouwens die Sef die kan liegen, dat is in die 4 dagen wel gebleken.

Maar goed iedereen ging met tegenzin de fietskleren aantrekken. Sef Goedbloedt had diverse smeermiddeltjes bij zich, die de benen warm houden. Hier werd aanzienlijk misbruik van gemaakt. In de slaapzaal begon het dan ook behoorlijk te stinken naar deze gedoogde middeltjes. Lange broeken, regenjassen, reserve kleren werden aangedaan en meegenomen. Iedereen strompelde naar beneden toe om te starten voor een tocht over 100 km door bizar weer. Wat een stelletje idioten, we leken wel profs.

En ja hoor net als gisteren had Thei Vossen een probleem met zijn fiets, de achterderailleur bleek niet goed te zijn afgesteld. Het mooie hiervan was ook nog eens dat Sef Goedbloedt het mankement moest repareren en Thei op zijn gemak alles kon gade slaan. Het duurde drie kwartier voordat we eindelijk van start konden gaan. Dit betekent dus dat we Thei Vossen een sanctie moeten opleggen, dat houdt in als hij nog eens mee wil gaan hij een bewijs van controle door een goedgekeurde racefietsenleverancier moeten overleggen aan de meegaande collega's, deze zullen dan in de groep beslissen of Thei mee mag. Een uitgebreide fietstest door de collega's kan onderdeel zijn van deze procedure. Ik hoop in ieder geval dat hij hiervan geleerd heeft. Trouwens wat hij in zijn beautycase onder zijn zadel heeft zitten is voor mij een groot vraagteken. Volgens mij een biefstuk met macaroni mocht er geen restaurant in de buurt zijn, want eten staat voorop bij hem.

Om 10:38 uur kunnen we vertrekken, met een sterke wind, natte weg en een zicht van hooguit 50 meter. Het thuisfront waar reeds mee getelefoneerd was deelde mede dat het daar mooi weer was, dit stimuleerde ons ontzettend!!!!! We vertrokken vanuit Le Markstein (hoogte 1.266 meter) over de Route des Cretes naar de D27 afdaling van de Col de Platzerwasel van 1.183 meter naar Sondenach 540 meter. Een afdaling gemiddeld 9 á 10% waarin ze ook nog in de bochten aan het werken waren. Tijdens de afdaling werd het zicht steeds beter en de weg droog. Zou Sef dan toch gelijk hebben gehad? Onder in Sondenach aangekomen bleek het weer op te klaren, het begon goed helder te worden en de lucht bleek open te breken.

Vanuit Sondenach begonnen we aan de beklimming van de Col Petit Ballon naar een hoogte van 1.163 meter. De weg was slecht en het stijgingspercentage lag tussen de 5 en de 7% en een lengte van 11 km. In het begin van de beklimming reed Gé Smits lek, Martien en Nol fietsten door terwijl de kopstukken allang verdwenen waren. Frank kwam als eerste boven, gevolgd door het groepje Dorien – René – Chris, de rest volgde op enige achterstand. Toen Martien bovenop de top aankwam liep er net een groep wandelaars op de weg. Martien probeerde zijn adem in te houden zodat ze dachten dat hij onvermoeid boven was gekomen. Dit was wel verdomd

moeilijk geweest maar als hij dit niet gedaan zou hebben zouden ze zeker het alarmnummer gebeld hebben voor een spoedgeval dat leek op zuurstofgebrek. Bovenop de Petit Ballon werd even in een boerderij/café een kop koffie gedronken en werden de ervaringen uitgewisseld. Bij deze tocht zaten Sef en Carla in de volgbus om ons de weg te wijzen en ons aan te moedigen in de beklimmingen. Martien had reeds in het begin aangekondigd één plaats voor hem te reserveren in de bus.

Vanuit de Petit Ballon daalde we af via de Col de Boenlesgrab 865 meter naar Ried. Snelheden van rond de 75 km werden hier op de tellers genoteerd. Ik werd zelfs afgeremd door de volgbus, Sef deelde onderaan mede dat hij niet sneller kon omdat hij bang was dat hij anders zijn zelf gemaakte verse soep tegen de voorruit zou vliegen. Onderaan de afdaling reed ik mijn voorband lek, gelukkig was dit nabij een bocht waardoor ik weinig snelheid had. We vervolgde onze weg naar Ried, Wasserbourg langs Krebsbach en Soultzbach op 340 meter.

Daarna ging het weer omhoog de beklimming van de Col du Firstplan naar 720 meter met een stijgingspercentage tussen de 5 á 7% en een lengte van 7 km. Nol Leenen deed hier de forcing, we waren met zijn tweeën weg. Als snel volgden Frank, René, Chris en Dorien. Het was een mooie gelijkmatige klim in het bos, schitterend gebied. Boven aangekomen werd de soep klaar gemaakt met het meegenomen kooktoestel. Ook werden er foto’s door Carla genomen tijdens de beklimmingen, maar moeders mooiste deed niet mee aan de tocht.

De route werd vervolgd via Osenbach, hier werd nog even gestopt bij een fabriek die Liesbeth bronwater flessen maakte. Volgens mij had Sef hier goede commerciële afspraken lopen ter promotie van het Liesbeth bronwater. De tocht voerde langs de warmste dalzijde van de Vogezen waar we tussen de wijngaarden fietsten. Via Wintzfelden, Orschwihr, Issenheim naar Thierenbach. Sef maakte ons opmerkzaam dat je met deze aanloop zo mooi kon “genieten” van de uitstraling die de Grand Ballon heet. Daar bovenop de top zullen jullie dadelijk fietsen zei hij zonder ook maar enig spier in zijn gezicht te vertrekken.

In Thierebach op 271 meter hoogte begonnen we aan de 18 km klimmen naar de top van de Grand Ballon. Eerst moesten we de Col de Amic beklimmen van 11 km naar 828 meter om vervolgens over te gaan naar de 7 km lange beklimming naar de top van de Grand Ballon. De helmen en overige bagage werden in de bus gelaten. In het begin van de beklimming van de Col de Amic vormde zich direct een kopgroep bestaande uit Chris, Thei , René, Frank en ik. Het viel ons op dat Dorien er niet bij was, later bleek dat ze bij de opstap

HAVE A BREAK...
take a day off!
www.dahmencycling.nl
www.visioncycling.com
Peter Dahmen Cycling
Two Wheels Unlimited
Rijksweg Noord 61 - Swalmen - Tel. 0475-505489
Mobiel 06-51813106 - e-mail pdahmen@plex.nl
Open: di-vr 9.00 - 20.00 uur za 9.00 - 17.00 uur
©2001 Fraigoni Visuele Communicatie-Roermond PD0102

van de col problemen had met de ketting. Het tempo van de kopgroep lag hoog 15 km/uur. René was behoorlijk aan de boom aan het schudden. De weg was slecht en het stijgingspercentage lag tussen de 4 en 7%. Enkele kilometers onder de top van de col de Amic liet ik de kopgroep gaan, het was nog ver en wilde mijn eigen tempo bepalen. Even later zag ik ook dat Thei moest lossen. Aangekomen op de top van de Col de Amic konden we direct doorgaan met de laatste 7 km beklimming van de Grand Ballon die een gemiddeld stijgingspercentage heeft tussen de 7 á 9%. De omschakeling van de beklimming van de Col de Amic naar de Grand Ballon was behoorlijk inspannend omdat de Grand Ballon veel steile stukken van 12 tot 14% in de beklimming heeft zitten. Ik moest terug schakelen van mijn 39 x 24 naar mijn 39 x 28 verzet, deze had ik nog gauw laten monteren voor het geval het moeilijker zou worden. Achteraf ben ik heel blij dat ik deze keuze heb gemaakt. Met enige jaloezie keken we naar onze collega's die een tripel hadden. Zoals achteraf bleek was het voor iedereen een zeer moeizame beklimming geweest naar het dak van de Vogezen de Grand Ballon op 1.343 meter. Sef Goedbloedt moest een paar keer afstappen, hij kreeg kramp in zijn onderrug. Frank was het eerste boven gevolgd door René, Chris, Thei, ik, Sef, Dorien, Tom, Peter, Nol, Gé en Martien. Toen Martien op de top aankwam kreeg hij kramp in beide bovenbenen, met fiets en al liet hij zich in de berm vallen, de Pinorelli is nu ook te koop. De eerste die boven op de top waren aangekomen waren reeds afgedaald naar Le Markstein. Ik kon het niet laten om toch even weg te sprinten voor aankomst aan het chalet, de Italiaanse finale kon dan ook niet uitblijven, toch René verpesten mijn eerste aankomen. De tocht was lang 96km met een gemiddelde van 20km/u.

Alleen Frank moest na afloop een plasje inleveren omdat zijn optreden vandaag erg verdacht was. Dit mede omdat hij 's morgens een half uur lang pillen bestaande uit voedingssupplementen naar binnen toe heeft gewerkt. Hij zij dat hij dit moest van de doktor omdat hij last heeft van astma. Dus we hebben een astma patiënt binnen de Lekke Tube die de Grand Ballon op vliegt zonder hierbij te piepen tijdens het naar lucht happen, schitterend nieuw talent deze Frank. Dorien zei dat ze last had van haar schouders en nek, geen probleem zo werd gezegd en werd behulpzaam gemasseerd door ……???

Bij de start van de tocht had ik geen dubbeltje gegeven voor het weer dat zo mooi was omgeslagen, Sef had deze keer toch niet gelogen. Tijdens het avondeten kwamen zoals vanouds weer de sterke lachwekende verhalen op tafel, iedereen was de lijdensweg van de Grand Ballon alweer vergeten en keek uit naar de koninginnenrit van morgen. Sef Engels had ook nog een goede opmerking en vroeg of we ook die mooie orchideeën in de berm hadden zien staan, waarop Martien zei dat hij alleen maar asfalt had gezien tijdens het klimmen. Nog een mooie was Martien doet liever klimmen dan

afdalen, want van dat afdalen krijg ik kramp in mijn vingers, trouwens ik heb hiervan blaren op mijn hand gekregen en mijn fietshandschoenen zijn hierdoor ook al versleten.

Iedereen was het er over eens dat dit de zwaarste tocht uit de geschiedenis van de Lekke Tube was, 4 col's beklimmen over een totale lengte van 36 km. Maar goed dat we niet wisten wat ons morgen in de koninginnenrit stond te wachten. Vooral de laatste beklimming van de Col de Haag zal ik nooit meer vergeten. Nadat we lekker gegeten hadden, nogmaals mijn complimenten aan het adres van Sef Engels die een uitstekende kookkunst beheerst. Gingen we de afwas doen en werd opgeruimd. Het was te laat voor uit te gaan dus besloten we de dag in het chalet zelf. Geen t.v. met wk-voetbal, daarom tijd voor het leggen van een kaartje en het maken van grappen. Plotseling viel het licht uit. Gisteren was er ook al brandalarm en vanavond 22:30 uur viel het licht spontaan uit. Zou er iets niet kloppen met het reisgeld. De voorzitter van de wandelclub VTM de heer Lejaque ?? zou weer licht brengen na een kwartier in het duister te hebben gezeten. Nog even en we gingen zo goed als mogelijk naar bed toe.

Toch kan ik het niet laten om nog mede te delen dat ik niet kon weten dat ik in de koninginnenrit van morgen een grote sportieve wens in vervulling zag gaan, namelijk dat Thei mijn achterwiel moest lossen op de beklimming van de Col d' Alsace en de Col de Haag. Sorry Thei ik kan het niet laten maar dit gaf me een geweldige voldoening toch bedankt voor de sportieve strijd.

Als het aan mij ligt zou ik weer willen voorslaan om dit volgend jaar nog eens over te doen. Sef en Carla bedankt en verder wil ik alle fietscollega's bedanken voor de goede sfeer.

Zaterdag 8 juni 2002 Thei Vossen.

's Morgens de ogen open doen en constateren dat het zonnetje de eerste stralen over het dal laat schijnen, geeft de burger moed. Iedere meerdaagse tocht kent een koninginnenrit en dit vooruitzicht staat vandaag op het programma. Gezien de ervaringen van de eerste dagen wordt besloten om de tocht met zo'n 30 km in te korten. Hierdoor blijven er nog 95 km te fietsen, een meer dan respectabele afstand voor de zwaarste tocht van de vierdaagse.

Zoals gezegd, het zonnetje scheen waardoor je toch met een andere instelling aan de tocht begint. In de 14 km lange afdaling konden de spieren een beetje warmgedraaid worden voordat we door het dal naar de col d'Orenon koersten. De klim was niet zwaar, gemiddeld 5 á 6 % over een lengte van 9 km, doch de vermoeienissen van de eerste dagen voel je nog in

de benen. De kopgroep verdween al vrij snel uit het zicht. Op eigen tempo rij ik naar boven en hou zicht op Rob Vrinzen. Rob had vandaag een goede dag en ik moest hem vandaag op iedere klim voor me dulden. Ik verdenk hem ervan dat hij met Frank een deal heeft gesloten en supplementen heeft gekregen. Als nieuwkomer reed Frank goed omhoog en Rob zag hem iedere morgen diverse pillen tot zich nemen. Met vele mensen slapen op één kamer heeft ook zijn voordelen. Mijn vermoedens worden in de late avonduren gesterkt. Op de terugweg naar het chalet bood Rob hem namens verhuurder/projectontwikkelaar Balans een appartement aan de Venloseweg aan. Dit was volgens mij de wederdienst die beiden overeengekomen waren.

Na een korte afdaling doemde al vrij snel de col du Page op. Het was een rechte weg omhoog, niet te lang doch wel aan de steile kant. De mooie afdaling naar Bussang ging over een B-weggetje en vol verbazing kwamen we daar een vrachtwagen met trekker tegen. Voor de bus bleef er niet veel plaats meer over. Martien heeft het niet zo op de lange afdalingen. “Ik hoef maar even met de ogen te knipperen en ik zie niemand meer”, zo liet hij zich ontvallen. ’s Morgens aan het ontbijt vroeg hij zich af of hij meer tijd verloor met afdalen of met klimmen.

In het dal was eenieder met zijn gedachten bij de ballon d’Alsace. Deze klim is diverse malen in een touretappe opgenomen en vanuit St. Maurice moet je over een afstand van 9 km een hoogteverschil van 700 meter overbruggen. Op zich viel de beklimming mee. In de eerste kilometers van de klim was de tempoversnelling van René slechts door Frank en Chris te volgen en in gezelschap van Sef, Rob en Dorien rij ik het grootste gedeelte van de beklimming mee naar de top. Begeleider Sef en Carla stonden daar weer met soep op ons te wachten. De minestronesoep was van goede kwaliteit. Waarom er een standbeeld met een naakte vent op de pilaren bevestigd was, was voor ons niet duidelijk, doch het was een goede locatie voor de groepsfoto.

In de afdaling rijdt normaal gesproken Sef in de volgauto voorop en wijst ons de weg. Doch na de pauze waren we wat te vlug weg waardoor Rob op een splitsing de verkeerde weg nam. In deze afdaling moest Gé in de remmen omdat een aantal geiten midden op de weg van het voorjaarszonnetje lagen te genieten. Als een volleerde geitenhoeder joeg hij de dieren naar de kant zodat we onze tocht konden vervolgen. Even later kwam Rob ons weer voorbij scheuren. Tot zijn verbazing zag hij in het dal dat zijn achtervelg niet ongeschonden uit de strijd was gekomen. Enkele scheurtjes waren zichtbaar.

De 8 km lange klim vanuit Maseaux naar de top was goed te doen doch de afstand ging meetellen. Op de top was Dorien lyrisch over de Ducati motorcoureur die ook even een pauze inlaste. De motor én rijder werden nauwlettend door haar bekeken. Zelf vertrekt ze deze week met haar eigen Ducati naar de Dolomieten. Haar enthousiasme werd door Gé getemperd. “Italiaanse bras” noemde hij het.

Het einde van de tocht naderde. “Nog één beklimming, daarna een vijftal kilometers omlaag naar Le Markstein en dan wacht een koud pilsje op je” zo vatte begeleider Sef de laatste kilometers samen. Had hij maar gezwegen.

Over de col du Haag wordt nu binnen de wielerclub met ontzag gesproken. In deze 13 km lange klim moest je een hoogteverschil van 1000 meter overbruggen. Het gemiddelde stijgingspercentage was 8%. Het was vanaf de eerste kilometers loodzwaar. Ik heb tijdens de klim regelmatig de mensen met een tripel benijd. Mijn verzet 39 x 26 was veel en veel te zwaar. Ik kwam niet één maar tien tanden tekort. Iedereen had het kleinste verzet liggen en worstelde zich naar boven. In gezelschap van Dorien en Rob gleden de eerste kilometers onder onze wielen door. Bij het uitrijden van Geishouse, na zo'n 4 km, sprak begeleider Sef ons moed in. De renners achter ons liet hij weten dat het ergste achter de rug was. Doch vanuit Geishouse begon de ellende pas. Het wegdek was slecht en liep van geen meter. Regelmatig moest ik op de trappers staan om de pedalen rond te krijgen. Gelukkig waren er enkele plateautjes waar de weg zo goed als vlak liep zodat even de spanning van de benen af was. Het was een afmatting. Je zag de weg op gedeeltes bijna niet omhoog lopen en toch moest je staand klimmen. Af en toe werd je ingehaald door een auto. Als je deze dan enkele minuten later op een hoger plateau zag rijden, schoot je bij wijze van spreken de kramp in de benen. Op een gegeven moment kwamen Sef en Carla langsrijden. De grimassen op mijn gezicht werden digitaal vastgelegd en Carla sprak me moed in door te zeggen dat de top nog 2,5 km verwijderd was. Doch Sef zat er de laatste dagen wel vaker naast met het inschatten van de afstand. Mijn eigen kilometerteller wees uit dat het nog 4 km afzien was. Het "geschravel" van Rob enkele honderden meters voor me, was ook niet inspirerend. Op het einde, in één van de steilere stukken, gaf het tellertje een snelheid van 6,4 km per uur aan. Later hoorde ik dat Gé het record scherper had gesteld. Met een "snelheid" van 3,5 km per uur verbeterde hij zijn oude record. "Langzamer gaat niet want dan val je om", zo vertrouwde hij zijn ervaring aan ons toe. De strijd om de bergprijs werd door Chris glansrijk in zijn voordeel beslist. René kon hem niet volgen en werd op een achterstand van drie minuten gefietst. Dat Chris 's nachts niet kon slapen door een zeurend gevoel in zijn been, was op dat moment van ondergeschikt belang. Het herstellen van deze inspanningen doet hij op het moment van schrijven in de Algarve. "Met Tiny zal ik op een terrasje aan jullie denken", zo sprak hij op zondag in de bus naar huis toe. In de laatste bocht, op 100 meter voor de top, stond Carla ons moed in te spreken. Je zag de "ploegleidersauto" staan, het laatste restje energie werd aangesproken want deze laatste meters waren van het niveau van de Cauberg. In de afdaling naar het chalet gaf René het tempo aan, het tellertje had bij aankomst 111 km geregistreerd. Een warme douche deed de pijn en de lijdensweg grotendeels vergeten. In het verleden werd altijd lachend gezegd dat in een koninginnenrit koppen moeten rollen. Deze col du Haag zorgde voor het rollen van de koppen. Maar liefst vier renners moesten een gedeelte van de beklimming lopend afleggen. Later hoorde ik dat sommigen de fiets weg hadden willen gooien. Aan tafel vertelde Martien dat hij zijn auto nog niet aan deze kl…weg wilde blootstellen.

Vlak voor het avondeten werd het begeleidingsteam bedankt voor de goede verzorging tijdens deze gezellige dagen. Over en weer werden cadeau's uitgewisseld. De zuurkool met ham en worst gaf het lichaam weer de nodige energie voor de avondetappe. De groep ging stappen. Na enkele omzwervingen kwamen we in Colmar terecht. In de bar was het gezellig en dan kent de tijd geen grenzen. Om één uur werd ons verstaan gegeven dat over een half uur de zaak gesloten werd. De terugtocht duurde wat langer dan gepland en een colletje extra werd afgelegd. Pas om half vier kwam er een einde aan deze lange dag.

Zondag 9 juni 2002 Arnold Leenen / René Kierkels.

Na de koninginnetocht (met als "toetje" de Col du Haagg; nog bedankt Sef E. voor dit "monster") en genoten hebbende van het "nachtleven" in Colmar , was het zondag 9 juni 's morgens om 07:30 uur erg vroeg, toen wij uit de veren moesten. Na het ontbijt was het opruimen, inpakken en inladen geblazen. Nadat Jean-Jacques alles had goed bevonden en wij afscheid hadden genomen van de vriendelijke Fransen, begonnen wij aan de thuisreis; een reis, die velen van ons in het busje slapend hebben doorgebracht.

Na enkele benzinestops en een etentje in de Baraque du Fraiture waren wij om 16:30 uur terug in Linne, waar het thuisfront, weer blij dat we heelhuids terug waren, reeds aanwezig was voor het ophalen van de bagage en de fietsen.

Wij mogen terugkijken op een prima verlopen Vogezen-tocht; er is geen enkele wanklank geweest, zelfs niet toen wij op de donderdagmiddag kletsnat zijn geworden. De groep heeft uitstekend geharmoniseerd en de samenwerking met Carla en Sef E. was perfect, ondanks, dat zij, tot het moment van vertrek, voor velen van ons onbekenden waren. Namens de groep wil bij deze Carla en Sef nogmaals hartelijk bedanken voor hun medewerking in dit hele gebeuren; dit was in één woord FORMIDABEL, zonder jullie was dit niet mogelijk geweest.

Een eenvoudige tip aan de organisatie van de buitenlandse tocht heeft ons in contact gebracht met Carla en Sef en vanaf het eerste moment klikte het. Carla en Sef, zeer bekend in de Vogezen, namen de organisatie op zich. Zij zorgden voor het prima eten, voor het huren en rijden van de busjes, voor het uitstippelen van de tochten en het begeleiden van ons, bij het lijden (echt waar), tijdens de tochten. Carla en Sef, jullie hebben genoten van ons en wij van het fietsen; dat was ons uitgangspunt voor deze tocht en daarin zijn wij voor de volle 100%geslaagd. Martien, ook jij, hartelijk bedankt voor het

vervoer tijdens de heen- en terugreis en tevens een compliment aan iedereen, die de tocht heeft meegemaakt.

TOT VOLGEND JAAR ???

Verzekeringen - Pensioenen - Hypotheken

GEWOON GOED GEREGELD

bij **CARIS & HULSBOSCH**

verzekeringen

Hoofdstraat 66, 6077 AP St. Odiliënberg
Postbus 6009, 6077 ZG St. Odiliënberg

Tel.: (0475) 464 400 / 466 600
Fax: (0475) 464 945